

CSOMOR HENRIETT

ÉRZÉSEIM HULLÁMVASÚTJÁN

NOVELLÁSKÖTET

KIADOTT KÖNYVEIM 10.

CSOMOR HENRIETT

ÉRZÉSEIM HULLÁMVASÚTJÁN

NOVELLÁSKÖTET

KIADOTT KÖNYVEIM 10.

MEGJELENT MAGÁNKIADÁSBAN

KÉSZÜLT 2018. ŐSZÉN

BORÍTÓTERVEZŐ: CSOMOR HENRIETT

TARTALOMJEGYZÉK

01. Előszó

02. Ajánlás

03. Köszönetnyilvánítás

04. Érzéseim hullámvasútján

05. Hittel és akarással

Kísérő versek:

Színpadi kép, Fohász Istenemhez

06. Valóra vált álmom

Kísérő versek:

Patak fakad a világra, Képzetelem oltára

07. Megtisztító eső

Kísérő vers:

Fekete felhők feketéllnek

08. Jobb kezem mutatóujja

Kísérő versek:

Gúzsba köti lelkemet a félelem, Valóság és képzelet

09. Drága Nagypám!

Kísérő vers:

Szívem rejtekére költöztél

10. Egy reggel gondolatai

Kísérő vers:

Magányomban

11. Mindennapi korlátokkal kiszolgáltatottan

Kísérő vers:

Más vagyok

12. Betondzsungel

Kísérő vers:

Ismeretlen felé

13. Az első őszi nap

Kísérő vers:

Őszi avar paplanja

14. Árnyas lombú fák alatt

Kísérő versek:

Hazavágyom, Békében szunnyadok

15. Egy hülye nap margójára

16. Ilyen nincs és mégis van

Kísérő vers:

Őszi reggel

17. Lelki szemem előtt lebeg

Kísérő versek:

Véső menedék, Nem maradt más, csak a bánatom

18. Régi idők szép emléke

Kísérő versek:

Téli kép, Repül a szán

01. Előszó

Csomor Henriett vagyok, szülőfalumban, Hosszúhetényben élek, immár negyvennégy éve szeretett édesanyámmal. Keresve sem találtam volna szebb baranyai falut, mint Hosszúhetény. Közel kerültem a természethez, amely gyakran elringatott, s csendesen szemlélődve megtanította észrevenni a szépséget. Itt a Zengő és a Hármashegy között igazi csoda megélni az őszt. Minél öregebb leszek, annál nehezebb elhagynom szülőfalumat.

Minden kedves olvasómat köszöntök, aki belelapoz könyvembe. Külön öröm, ha el is olvassa novelláimat. Bevallom, nem lesz könnyű zaklatott lelkiállapotomat elképzelni, vagy a különböző élethelyzeteket megérteni.

Hiszem, hogy minden találkozásnak oka van az életben.

Ha az elmúlt öt évben nem inspirál Nagy Vendel költő, író barátom az írásra - legfőképp a novella írásra, amit hálásan köszönök neki -, akkor most nem adhatnám ki tizedik könyvemem.

Amikor még nem írtam, akkor is azon gondolkodtam, hogyan tudnék írni. Mozgássérült vagyok, s nagyfokú túlmozgásom van legfőképp a kezemben, ezért bajos az írás szabadkézzel. Mióta megtanultam számítógépet kezelni, azóta kinyílt számomra a világ, amelyben kedvemre alkothatok. Manapság már különböző oldalakon jelenek meg a net segítségével. Ha ügyesen titkolnám sérültségemet, talán észre se vennék, hogy sérülten élem mindennapjaimat.

Az írás egy csodálatos világ, melyben szárnyal az agyam, s közben kiírhatom magamból a fájó és örömteli érzéseimet. Az írás a nehéz időkben feledtette velem a jelen gondjait s segített egyik naptól a másik napba lépni...

Hosszú téli estékre kívánok kellemes időtöltést könyvem olvasásával, melynek címe: **ÉRZÉSEK HULLÁMVASÚTJÁN.**

Szeretettel ajánlom e könyvemem szeretett édesanyámnak, aki minden percben velem van. Így élünk ketten meghittén és soha el nem múló szeretetben, amíg engedi az élet nekünk.

ÉDESANYÁM életem legszebb ajándéka. Neve napjára: Erzsébetre, szívemmel és lelkeimmel írtam neki egy verset. A legszebb szó a magyarban az „Édesanya”. Kimondva szépen cseng. Édesanyám, te a mindenséget jelented számomra. Köszöntelek neved ünnepén **DRÁGA ÉDESANYÁM.**

Szívemnek ajándéka Édesanyám

Ünnepetek Erzsébet

Édesanyám szívemnek ajándéka,
ölelve simogatlak kedvemre.
Édesanyám, mindenem,
vágyón sóhajtok utánad.
Smaragdzöld szemed ragyogva csillan,
ünneplőbe öltöztél nevednek ünnepén.
Erzsébetnek napján köszöntöm
királynőmet, drága szememfényét.
Életed őszén kényeztetni szeretnék,
tenyeremen hordozlak,
hogy soha ne essen bajod.

Ha bánat szívedet nyomja,
szép szavaimmal vigasztallak,
karomban ringatlak csendesen.
Fáj belegondolnom,
mennyit dolgoztál.
Rohanó évek gondjai válladat nyomták,
erős voltál, cipelted a sok terhet.
Gyenge, s törekeny lettél,
az idő monotonná vált körülöttünk.
Úgy féltem, hogy elveszítlek,
s többé nem ölelhetlek.
Gyermeki lelkem jajveszékelve
kiáltott érted: Édesanyám, édesanyám!
Gyere vissza kérlek hozzám!
Gyermek szeretnék maradni
sokáig melletted.
Lágyan szólni utánad:
Édesanyám szeretlek,
életem te vagy.
Örökké óvlak,
kezem kezedet féltőn fogja.

2018. november 01.

Tisztelettel
Csomor Henriett
2018. október 28.
Hosszúhetény

02. Ajánlás

CSOMOR HENRIETT TIZEDIK KÖNYVÉHEZ AJÁNLÁS

Az emberiség életében, főleg azoknak, akik követik a számmisztikát, a tízes szám igen jelentős. Leginkább a tízes számrendszerben élünk, és az életben is igen sok a tíz év, és néha jubileumként is megélhetjük ezt a számot.

CSOMOR HENRIETT sorsában is jelentős időszak jött el, megjelenik tizedik E-kötete, amely legújabb írásait tárja a nagyközönség elé.

Néhány évvel ezelőtt kezdődött el az indíttatás, hogy egy eddig ismeretlen közegben, az írásban fejezze ki érzéseit, bánatait, szeretetét mások iránt, és szeretetéttségét mondja el a sokszor kegyetlen világnak, ami nem kíméli gondolatait és érzelmeit sem.

Novelláiban, verseiben hitvallását olvashatjuk a természet szeretetéről, a faluja iránti tiszteletéről, és elvárásait megtudhatjuk, melyeket igényelne az embertársaktól és amelyeket átnyújt a maga részéről is akár szeretteinek vagy idegennek is.

A tizedik kötet egyre jobban bizonyítja, az íráskészsége fejlődését, igényességét, és elvezet egy bizonyos ismertséghez, mellyel segítheti akár a sorstársai életszemléletét és érzelmi világát, hogy látjátok, így is lehet.

Témaválasztásai igen változatosak, kíváncsiságáról és sokszínű látásmódról árulkodnak.

Önvallomásai rámutatnak a mai rohanó világ érzéketlenné vallására, és jobbító szándékért, cselekedetekért kiáltanak, remélve, hogy hátha meghallja valaki, akár egyéni odafigyelő, vagy talán döntéshozó pozícióban leledző is.

Mindenkinek ajánlom ezt a legújabb könyvet, érdeklődőknek és ide tévedőknek egyaránt. Figyeljenek oda a mind hangosabban hallható kiáltásra, és vegyék számba, mivel segíthetnének a hasonló sorsú embereknek, és gondoljanak arra, mindnyájan kerülhetünk akár pár másodperc alatt is ilyenféle helyzetekbe.

Ha más nem is, de a feje, vagy a foga mindenkinek fáj már, és ha náthás valaki, már halálos betegségnek tartja. Mik is ezek az igazi betegségekhez képest.

Mindenkinek élményteli olvasást kívánok, és remélhetőleg még szaporodnak az írások a következő évek során.

Gratulálok a könyvhöz.

Nagy Vendel Magánzó

Szekszárd 2018. szeptember 28.

A KÉPEN NAGY VENDEL LÁTHATÓ

03. Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Nagy Vendelnek a megtisztelő ajánlást novelláskötetemhez.

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

Köszönöm a MEK dolgozóinak áldozatos munkáját.

04. Érzéseim hullámvasútján

Az igazság az, hogy ez egy vers akart lenni. Csak sok lett volna benne a szóismétlés, s az nem jó. Ha egyedül vagyok, gyakran gondolkodóba esem, s mélyen beleásom magam, és utána nehéz kimászni belőle. A zokogás sem segít rajtam, mert csak jobban beledöngöl a gödörbe.

A minap anya kint volt a sírokat rendbe tenni, én itthon maradtam, bekapcsoltam a tv-t, mondván: pihenek egy kicsit.

S akkor hirtelen megrohant egy fájó gondolat, amitől már gyermekként féltem, és fogságba is ejtett: a legdrágább személynek az elvesztése. Eddig soha nem foglalkoztam vele, de abban a pillanatban nagyon fontos lett számomra. Zokogásomtól lett hangos az üres ház. Miért nem gondolták anyáék, hogy inkább kriptás, s ne urnás temetésük legyen? A koporsóban legalább utoljára megölelhettem, s megcsókolhattam volna, de a sivár urnásnál már semmit nem tehetek.

Mire hazaért, kissé megnyugodtam, már csak a keserűség nyomát láthatta arcomon. „Mi a baj?” - egyből megkérdezte. „Semmi, anya, kissé fáj a lábam!” - lódítottam, aztán nevetés mögé bújtam, amely sírásba fulladt. Rákövetkező napokban is megkérdezte: „Mi baj van?” „Á semmi, csak hülye vagyok!”

Nem tudom mit válaszolt volna, ha elmondom neki a tényt. Lehet, hogy azt, hogy hülye vagyok, mert képtelen lett volna megérteni az érzéseimet, s a lelkiállapotom. Ezért jobb néha elbújni, s megtartani magamnak a fájó érzést. Az idő haladtával elmosódnak, de valamilyen szinten megmaradnak.

A következő elgondolást kérem ne vegyék sajnálatosnak, vonatkoztassanak el attól, hogy sérült vagyok. A sérültségem „csak” fizikálisan érintett. Én most csak egy negyvennégy éves szingli, túl érzékeny nő vagyok, akit afelett, hogy nagyon bánt, hogy egyedül maradtam, tetejére nagyon félek az egyedülléttől, mert nincs meg a biztonságérzetem. Hál’istenek még nem kellett megtapasztalnom, hogy egyedül legyek ebben a cudar, félelmetes világban, ahol esetleg csak az elektronikai cikkek szólnak hozzám, vagy a madarak csivitelése töri meg a szomorú csendet. A kutyák vagy macskák, még odabújhatnak a lábamhoz. S napjában többször belehalok a gondolatba.

Ezek lettek volna versem kezdő sorai:

Sorsomba, ha jobban belegondolok, hogy vesztettem, önmagamat sanyargatom. Nem lehettem menyasszony, anyám nem adhatta rám menyasszonyi ruhám. Könnyes szemekkel rám adta volna hosszú, fehér ruhámat. Megható pillanat egyike lett volna. Hűvös templomba belépve, kedvesem kezét fogva örök hűséget esküszünk, s arra törekszünk, hogy egy életen át meg is tartsuk.

Ezeket az életeseményeket sajnálatomra nem élhettem át. Nekem a nagy csodák kimaradtak az életemből. Közeli családtagjaimtól csak azt hallom: „Hülye vagy, örülj neki hogy nem vagy férjnél!” Bizonyára náluk elveszett az igaz szeretet, s az összetartozás, s ragaszkodás fogalma. Persze nem vagyunk egyformák, szerencsére.

A minap belegondoltam kolleganóm örömébe, aki most várja második gyermekét, s napok múlva megszületik a pocaklakója.

Csak elképzelni tudom a gyönyörű simogató érzést, ahogy növekszik bennem egy kis élet. A pocakomra is féltőn tenném a kezem, kilenc hónapig csodás együttlében lenne részünk. Vajon milyen érzés lehet érezni, hogy rúgkapál, vagy épp forgolódik? S végül, milyen lehet az elszakadás anya, s a baba számára kilenc hónap után? Vajon örömmön túl nem lennék-e szomorú, hogy véget ért életem legszebb kilenc hónapja kis pocaklakómmal?

Rájöttem, az emberek mennyire felszínesek, s gyorsan ítélik meg. Pécsen sétáltam a színház-téri szökőkutaknál, egy szép gondolatot elmosolyodtam. Balszerencsémre arra jött egy cigányasszony, látta, hogy mosolygok, odalépett mellém, s a baseball sapkám siltje alá bújva belevihogott a képembe, aztán elrohant, mondván, ha tolókos az ember, akkor bolond is. Annyira felháborodtam az eseten, hogy szólni sem bírtam. Sérülten nem is mosolyoghatok, vagy mi a szösz?

2018. szeptember 8.

05. Hittel és akarással

Életem során kevéske olyan emberrel találkoztam, akire akkor is emlékezni szeretnék, ha valami folytán eszemet veszteném.

Pár éve ismerem csak Nagy Vendelt, aki születése óta Szekszárdon, Tolna megyében él.

1970-től kezdett el írni. 2014-ben hatvan évesen volt az irodalmi munkásságában eltöltött negyvenedik jubileumi éve. Ifjúkori verseskötetét, a Lila Madonnát sikeresen kiadatta. A Tolnai Népújságban és más helyi lapokban jelentek meg különböző írásai. Aztán számos megyén keresztül Trabantjával, hajnaltól kora estéig újságot hordott. Szakmájában épületgépészként dolgozott, majd szakoktató lett a szekszárdi középiskolákban, az ipari szakiskolában, és egy másik műszaki szakközépiskolában. Közben csőszerelőként, magánvállalkozóként is tevékenykedett az ország egész területén. Szabad idejében, a dimbes-dombos sárga löszfalak közt dolgozott tanyáján, a családi szőlőben. Fáradtságos munka ellenére, ő örömmel, s élvezettel művelte szőlőjét, s nevelte gyümölcsfáit.

Verseiben gyakran kitűnik a föld szeretete, alázata, s odaadása. A kemény munka ellenére úgy ír róla, hogy az embernek kedve támad dolgozni.

Ha ideje és ereje engedte, még este rajztábláján rögzített papíron, gyöngybetűivel szép verseit írta.

A hetvenes évek közepe felé, egy irodalmi pályázat alkalmával megírta a FUK indulót, amellyel első helyezést ért el, akkoriban a rádióban hallható volt.

Nagyon szeretett világot látni, de erős honvágygal küszködött és három nap után mindig haza hozta a honvágya.

Nagyon szereti a történelmet, rengeteg várat és csatateret látott, királyok, s királynők arcát emlékeiben megőrizte. Később verseiben meg is írta Attilát, Gizellát, s még sok történelmi személyt, számtalan történelmi eseményt. Sajnálattal veszem, hogy nem lett történelemtanár. Kimagaslóan érthetően magyaráz, vele élmény lett volna a történelemóra.

Tíz éve, cukorbetegsége szövődménye okán teljesen vakká vált. Élete teljesen megváltozott, néhány nagyon kemény év telt, el míg felül tudott kerekedni szörnyű tragédiáján.

Kétezertíz után elkezdett ragyogni a nap felette, miután tíz ujjal megtanult számítógéppel írni. Felülmúlhatatlan akarateréjének köszönhetően, önerőből létrehozta a Megszólalok művészeti irodalmi magazint, amelyet akadálymentesen, vakok is olvashatnak. Az immár nyolcadik éve működő ingyenes újságot az egész világon ismerik. Esélyt adott magának, hogy meg tudjon jelenni valahol. Mióta beteg lett, igencsak elfelejtették, s lépnie kellett, hogy verseivel és prózáival újra bekerüljön a köztudatba.

Egész élete a segítő szándékáról szól. Újságja megjelenésével egyre több sorstársat ismert meg, sőt volt olyan sorstárs, akit buzdított, hogy fessen, és azóta fest. Nem csupán sérültek, hanem egészségesek is alkotnak újságjában. Neves festők, szobrászok, képeikkel, szobraikkal díszítik újságja oldalait.

Nagy Vendel az az ember, aki munkássága során összefogta a sérült, s egészséges embereket, örömet, reményt adva a rendszeres megjelenéshez. Arra is figyel, hogy a látók számára élvezhetőbbé tegye újságját. Volt egy év, hogy augusztus huszadikára betette újságjába a tűzijáték linkjét. Ő sokkal többet lát, mint mi látók, képes az embereket elkápráztatni természeti verseivel, vagy bármivel, amiről éppen írni akar.

Újságját kitartó szorgalommal, s alázattal írja. Akkor sem panaszkodik, ha a technika ördöge ezer akadályt görget útjába. Ő csak töretlenül, s kitartóan dolgozik, ha engedelmeskedik neki öreg számítógépe. Mit sem sejtjenek olvasói verejtékes munkájáról s küzdelmeiről.

A világ összes pontjára, küldi újságját. „Ahogy a nap felkel, s bekapcsolod a számítógépet, az újságját havonta egyszer napra pontosan megkapod.” Töretlen munkáját missziónak tekinti. Nem törődik vele, hogy fáradtságos munkája megfájdítja hátát, s csuklóját, csak teszi a dolgát, amíg az odaadó szíve dobog.

Nagy Vendel írásain keresztül tanítja, segíti, elgondolkodtatja, jó útra tereli embertársait. Nálánál odaadóbb személyt nem ismerek. Jelenléte ajándék számomra. Töretlen szorgalmának, s kitartó erejének köszönhetően újabb és újabb versformákat talál ki magának. Manapság az újságírás mellett könyvírással is foglalkozik. Közel ezer versét, novelláit, s dalait digitalizálva, rendszerezve dolgozza fel, s jelenteti meg könyveit a Magyar Elektronikus Könyvtárban. Tizenöt könyvét vakok is olvashatják, mert akadálymentes formában készült. Nagy Vendel munkásságával, s írásaival színessé teszi az irodalmat szerető emberek életét. A végén csak annyit szeretnék mondani Nagy Vendelnek, amíg lehet, írjon, mert ez élteti, s soha ne adja fel, tanítsa még az embereket nagyon sokáig. Egyszer talán felfigyelnek rá, s elismerik a huszadik század, s a jelen kortárs írójának és költőjének, hogy még tudjon örülni az elismerésének.

Tisztelettel meghajlok előtte, és büszkén felnézek rá.

Írásait megtalálják az interneten megjelenő Megszólalok magazinjában, és a Magyar Elektronikus Könyvtárban is, de nevét beütve a keresőbe, sok találat jelenik meg az érdeklődőnek.

Erre a linkekre rákattintva olvashatják Nagy Vendel színvonalas újságját.

www.megszolalok.blogspot.com

www.muveszetimagazin.blogspot.com

2018. július 16.

Színpadi kép

Most is ott áll, ahol először láttam.
Gyönyörű képet sosem feledem róla.
Irigylésre méltóan higgadt,
izgalomtól nem gyöngyözik homloka,
hiszen otthona lehetne a színpad.
Kimagasló verseit napestig szavalhatná,
hogy megmutathassa milyen jól bánik a szavakkal.
Szerényen és tisztelettel, elgondolkodtatja közönségét.
Isten adjon neki erőt, egészséget,
ajkáról sose fogyjon az éltető verse.
Tapsoddal hívd vissza,
lelkébe ültess el örömet,
s meglátod ad ráadást.
Meleg szavaival rímekbe önti
szeretetét a földnek.
Emlékei szárnyán elrepít
régi szép időknek idejébe.

Élvezettel hajolt a tőkékhez,
s vette kezébe szőlőnek fürtjét.
Sárguló őszben jókedvvel szüretelt
odafenn a szőlőhegyen.
Könnyek csillognak
az ismeretlen szemekben.
Vannak, akik elfeledik,
de akadnak olyanok is,
akik örökre szívükben őrzik.
Színpadról lejöve egy csokor
vörös rózsát nyújt át a futár.
Az üzenet rövid,
s egyszerű volt,
de annak aki küldte,
nagyon sokat jelentett.
Gondolatban veled voltam e napon is.

2018. szeptember 16.

Fohász Istenemhez

Istenem, ha létezel
ott fenn az égben,
tekints le rám, s
hallgasd meg egyszerű
imámat.

Oly sokat vesztettem,
s nem panaszkodtam.
Túrtem, s próbáltam
jobbra fordítani sorsom.

Házad csendjében, padok
soraiban nem tudom
rózsafüzérem morzsolni.
Én nem erre születtem.

Szívemből szeretek tisztán.
Most mégis hozzád fordulok,
mert lelkem félelemtől reszket,
ne vedd el tőlem!

Azt, ki igazgyöngy lett szívemben,
féltőn óvni szeretném szárnyaimmal,
védelmezően betakarom.
Szívem keservesen sír utána.

Istenem, csak őt ne vedd el tőlem!
Ki a legnagyobb támaszom lett
ezen a sötét sivár világon.
Hagyj, kérlek, előbb elmenni engemet,
hogy többé ne hulljanak fájó könnyeim.

2014. szept. 19.

06. Valóra vált álmom

Születésem pillanata korántsem volt verőfényesen boldogító. Csak csekély százalék esély maradt, hogy életben maradjak, mert oxigénhiánnyal jöttem a világra. Fogadott orvos gyanánt, szüleim szerették volna, hogy semmi probléma ne adódjon. Sajnos nem így történt, mert nem sírtam fel azonnal, meg kellett dolgoznom velem az orvosnak, hogy eltehesse a hálapénzét. Püfölte a hátamat, hogy felsírjak, abban a percben megpecsételődött az életem, mert az agy központi idegrendszerében a mozgásszervet érte a sérülés. Mozgássérült létem ellenére szüleim úgy neveltek, mint a testvéremet, otthon soha semmi hátrány nem ért. Mindig azt csinálhattam, amit szerettem volna, kisgyerekként furcsállottam, hogy nem tudok szaladni, mint a többiek.

Hat éves koromban felkerültem Budapestre, a Mozgássérültek Pethő András Nevelőképző és Nevelőintézetbe, ahol a magam módján elsajátítottam az önállóságot, s megtanultam járni. Nevelőim példás magatartást mutattak felénk, sosem különböztettek meg, hogy mi mások vagyunk, mint a többiek. Mindig biztattak bennünket, ha felnőtté válunk, lesz munkánk, s talán családunk is, kilenc-tíz éves koromban megnyugtató volt hallanom. Belém ivódott az intézetben a segítési szándék öröme. Felkaroltam a nálamnál elesettebbeket, öltözni, vetkőzni, s amit csak tudtam segítségükre siettem. Ha felébredtem az éjszaka kellős közepén, a gyerekek panaszosan kértek: „Csomi kérlek, takarj be.” Bármilyen nehezemre esett felkelnem, odamentem hozzájuk és betakartam őket, hogy meg ne fázzanak. Ha megkértek nevelőim, szívesen megcsináltam az apróbb feladatokat, tettem a fogkeféinkre fogkrémet, vagy az étkezések után lemostam a pártedliket, ezt azok a gyerekek használták, akik nem tudtak szépen enni. Néha nevelőimnek meglepetésként beágyaztam a harminckét lurkó ágycsészét. Olyan szép volt látnom nevelőim örömét arcukon kora reggel.

E falak közül kikerülve sokáig hittem, hogyha igyekszem, nem tűnik ki annyira, hogy más vagyok. Bizony, voltak lelki bántságok gyerekektől, s felnőttől egyaránt, de akadtak olyanok is, akik megvédtek. Sajnos ezek az „ütések” rádöbentettek, hogy a társadalomban más a helyzet, ha sérült vagyok, akkor nem vagyok teljes értékű ember. Középiskolában már nagyon kiütözött, hogy ki foglalkozik velem kényszeredetten. Ott is le kellett döntenem a körülvevő korlátjaim, mert nem minden tanárom volt szociálisan érzékeny. Nem kértem különleges bánásmódot, csak annyit, hogy emberszámba vegyenek, s hagyjanak leérettségizni, mert nagyon sértett, amikor azt mondták, hogy neked nem kell érettségizni, számodra elég csak a négyosztályos papír. Nekem nem ez az életcélom, hanem az, hogy ha elkezdtem, be is akarom fejezni, méghozzá érettségivel a kezemben, mert az életben szükségem lehet még rá.

Jó pár év telt el, míg végre el tudtam helyezkedni egy mozgássérült alapítványnál. Sors-társaim körében kialakulóban volt egy munkafolyamat, amely több emberen keresztül futott. Mozgássérültek voltunk mind, illetve a koordinátorunk nem látott. Hangos újságot szerkesztettünk vakoknak. Az ép beszédűek olvastak fel nekünk különböző újságokból cikkeket: Nők lapja, HVG stb., én pedig vágtam, és az informatikus kollegám feltette a weboldalakra a kedves olvasóknak. Sajnos odaadó munkánk évekkel később befejeződött, mert a koordinátor kollegánk meghalt.

Kissé nehezen beszélek, de érthetően. A legtöbb ember képtelen megérteni, ezt gyakran tapasztalom.

Évekkel ezelőtt találkoztam az irodalmár, nem látó Nagy Vendellel, akinek példa értékű a segítő szándéka, emberséggel közeledett felém. Az első beszélgetéstől kezdve megértett, s elfogadott. Ő az egyetlen, aki úgy kezel, mint egy normális embert, s elvezet az irodalom útján. Kamaszkorom óta az íróasztalomnak írogattam verseket. Az ő inspirálásának köszön-

hetően majdnem egy éve elkezdtem novellákat és prózákat írni. Nagy lelkiertőt ad nekem a biztatása, azt sugallja: én is képes vagyok tenni valamit ebben a komor világban. Általa valóra tudtam váltani álmomat. Elszántságával és tanításával elsajátíthattam a könyvek összeállítási menetét. Hiszem és vallom, hogy akire igazán vágyunk életünk során, eljön hozzánk. S ő eljött hozzám, s segítőn nyújtotta felém kezét. Mert ő igazán fontos számomra, jelen van életem minden percében.

Mára már kilenc könyvem jelent meg a Magyar Elektronikus Könyvtárban, s egy megjelent könyvformában.

Mások gyermeket hagynak maguk után a világba, én csak könyveket adhatok az utóknak, hogy valami utánam is maradjon.

2018. augusztus. 16.

Patak fakad a világra

Pont akkor jöttél, mikor a legnagyobb
szükségem volt valakire.
Kizökkentettél a mindennapok
ádáz küzdelmeiből, mikor
már lelkem nem bírta
elviselni a vívódást.
Szívemhez szóltál:
s repítettél egy szép világba.
Hol a szeretetből
patak fakad, s olyan messze
hömpölyög, hogy érezni lehet.
Fehér vadgalambok félelmeimet elvitték.
Szívem csitul, többé nem háborog.
Mert tőled tudja már,
élni csak szépen, s szeretettel érdemes!
A többi mind csak küzdelem, s felesleges.

2014. április. 29.

Képzeletem oltára

Tudom, érzed a gondolataimat, melyek feléd szállnak.
Ezernyi göröngy áll elénk, de kanyargós utunk
végén hiszem, hogy találkozni fogunk,
s akkor majd lágyan átölelhetlek,
s simogathatom kedves, nyugodt kis arcodat.
De addig még megannyi bánatkönnyet fogok hullatni érted.
Ha sóvárog a lelkem utánad,
képzeletemben átölelsz s megfogod a kezem.
Régóta a szívemben élsz, mert annyira szeretlek.
Tudom, törekeny drága életed,
csak egy hajszálon múlt, hogy ismerhetlek.
Hálás vagyok nagyon a sors kerekének,
hogy feléd forgatott.

Erdő közepén, hol fény szűrődik a sötétbe,
ott van az én képzeletbeli **oltárom**.
Zokogva borulok oltáromra, szívem meghasad fájdalmában.
Kérlek, Istenem, adj még az én tüneményemnek
egy esélyt a gyógyulásra.
Szívem hinni és remélni szeretné, hogy van remény.
Adj újra fényt szép szemeinek, hogy
hadd láthassa ezt a kegyetlen színes világot.
Nem szabad egyedül hagynod, ő a legcsodálatosabb
tünemény, neki még rengeteg dolga van a nagyvilágban.
Egyetlenegyszer kérlek, tégy csodát, hogy hátralévő életét
boldogan s önfeledten élhesse.
Ámen.

2015. szeptember 6.

07. Megtisztító eső

Hadd tegyem azt, amit ti, egészségesek! Én sem vagyok különb érzéseimben, nekem is vannak vágyaim és álmaim. Én sem vagyok szegényebb a lelkemben az átlagnál. Azt már megszoktam, hogy a gyerekeitek csodálkozó szemmel kiabálnak: „Papa, mi az?” Szavaid szívembe marnak (mert ha hiszed, ha nem, a fülem még ép). „Beteg szegényke, fáj a lába, azért gurul a kocsijában.” Berágok, s fennhangon azt mondom: „Beteg a fogatlan kutyád, az, de nem én. Jó, hogy nem azt mondom neki: nini ott egy kobold.” Ennél már csak az jobb, mikor a kisgyereked közeledni akar hozzám, megfogna, mert ő még nyitott az emberi közelségre, abban a pillanatban megsebzod a lelkét, ahogy elrántod, mert azt hiszed, a sérültség fertőz. Már nem haragszom rád, egyszer te is beleesel a csapdába, sérültként te szenvedsz majd a legjobban.

Na, de kanyarodjunk vissza az eredeti történethez. A 2018-as nyár igencsak szeszélyes, hol esik az eső, hol meg égeti a bőrömet a nap.

Napok óta ki se mentem, bőröm is szomjazott a friss levegőre. A szürke ég ellenére úgy döntök, motorozok egyet, útközben betértem a gyógyszertárba. Természetesen megint nincs a polcon az, ami kellett volna. „Holnapra megrendelem, s tízre lehet a gyógyszerért jönni!” - mondja a patikus.

Fújdogált a szél, s hűvös volt, de jól esett a friss levegő, ahogy arcomba csap. Nyakamig felhúzom a zipzárt ciklámen színű kiskabátomon, eléggé fagyos vagyok. Na, de azért július közepén igen furcsa, hogy sokadmagammal kabátban futkosunk.

Még jó, hogy nem nyaralok a Balatonnál, mert a fene megenne, hogy nem csobbanhatok hűs habjai közt. Persze, volt már olyan, hogy vidáman lubickolok a Balcsi langyos vizében, fejemre meg esik az eső. Isteni volt és közben dobáltak a hullámok.

Az emberiség akkorát változott, az is baj, ha esik, és az is, ha hétágra süt a nap. Tőlem is számtalanszor megkérdik: „Miért jöttél ki ilyen melegben vagy hidegben?” „Azért, mert szeretek kint lenni a természet lágy ölén!” Mindenki csak fújja a maga igazát, észre sem veszik, mennyire idegesítőek. Nyúlba kapcsolom motoromon a sebességet, s már ott se vagyok.

Vihar előtti csend költözik a falura. Haragos zöldnek mutatkoznak a Hármas s a Zengő hegyek vonulatai, egymásba kapaszkodnak a fák. Így jobban kibírják az erős, s makacs szelet, amely csak úgy süvit a fejem felett. Szürke égbolton nagy kövér, fekete felhők feketéllenek, hirtelen elered az eső. Romantikus létemre imádom az esőcseppeket, ahogy táncolva földre érnek és közben vidáman áztatnak.

Sapkámat kapucnira cseréltem, s hímzett sapkámra ráltem, gondoltam legalább szárazon marad. Szakadva zuhogott, s perceken belül hömpölygött a víz az úton. Igyekeztem kikerülni a nagyobb áradásokat, mert féltem, hogy ha vizet kap az akksi, akkor megáll a motor, s akkor ki tudja, meddig dekkolhatok itt az út szélén. Hirtelen valami elkezdett sípolni, megijedtem, talán az akksi, s itt a szabadstrand kellős közepén megfogok állni, hogy jutok majd haza? Kissé ideges lettem, de azért élveztem a helyzetet, s igyekeztem végigsprintelni az utcákon.

Úgy éreztem, megöl a hírnév, s borzasztóan csalódott voltam. Kiadattam egy könyvem azért, mert alkotni támadt kedvem, az emberek örömmel vették, s el is olvasták, gondolom. Ugyanaz a „szürke kiséger” akartam maradni, aki voltam. Újra szabad akarok lenni, hisz semmi rosszat nem követtem el. Nem bírom elviselni, hogy az ablakból figyelnek, s hazatelefonálnak, hogy motorozom, miközben csurog rám az eső. Nem vagyok cukorból, legfőképp hülye nem vagyok, csak mozgássérült. A dolgaimat szeretem egyedül megoldani, aggodás helyett eszükbe juthatott volna, hogy kalandtúrán vagyok. Egyszerűen nem kérek a túlreagálásból,

anyukámnak sem engedem meg, hogy féltsen, ha túlféltett volna, nem jutok semmire. Csak ülhetnék anyám szoknyája alatt munkahely nélkül. Egy sérült embernek is vannak szabadságvágyai, amíg a korlátai engedik, s nem szabad beskatulyázni.

Végre leértem a falu közepére, beálltam a polgármesteri hivatal ánfortja alá. A virágos ánfortos házak nagyon tetszenek, mert rendezettek, s vendéghívogatóak.

Rájöttem, valószínűleg a motor dudája sípol, beázhatott, mert már lejött róla a szigetelés. Már úgysem tudtam használni, hiába nyomtam, nem szólt. Megvárom, míg kiszárad, lehet, újra jó lesz, vagy nem tudhatom.

Amíg így elmélkedem, sűrű Opelunk bekanyarodik a hivatal elé. „Nincs semmi baj, anya!” - nyugtat meg, miközben felhúzom fekete vízhatlan kabátját, s beköti fejemen a kapucnit. Én is elindulok, hiába várni, kikerülök a hömpölygő árt, aztán uzsgyi hazáig.

Hazaérek, tetőtől-talpig átöltözöm, leülünk ebédelni, aztán a géphez ülök, folytatom a munkám, felesleges agyaltatni a történeteken. Minden csoda három napig tart.

De ha engem kérdezel, gondolhatsz bármit is rólam. Akkor is nagyon jól szórakoztam a szakadó esőben.

2018. július 27.

Fekete felhők feketéllnek

Fekete fellegek felettem.

Nem talállak téged.

Sírok:

Könnyeim szaporában
hullnak az esőcseppeknél.

Elveszett vagyok nélküled.

Bolyongok vizes utca-
köveken, cipőm sarka koppan.

Tócsákban vadgalambok
tollászkodnak békésen.

Szívem nagyot dobban.

Szavaid hallom:

Gyere, Kedves, itt vagyok, ne félj!

Futok feléd, karjaidba zártál.

- Nagyon féltem -

egymagam suttogom.

- Megtaláltál - zokogom.

2014. május 27.

08. Jobb kezem mutatójja

Igencsak nagy kár lett volna, ha nem tanulok meg írni. Ha a kárörvendő emberre hallgatok, miszerint a számítógép túl gyors, én meg lassú vagyok, ezért nem leszek képes használni a gépet. Ezt hadd döntsem el én, hogy mit akarok, gondoltam. Persze sikerült elültetni bennem a félelmet.

Rágódtam is rajta eleget, míg ki nem próbáltam, hazugság volt az egész. Csak meg akart ijeszteni, de nem sikerült neki.

Mindenképpen írni akartam, s ez vitt előre. Hiába voltak gondolataim, képtelen voltam leírni kézzel, meg kellett várnom anyát, míg ráér foglalkozni velem. Sajnos, mire diktáltam volna, a gondolataim felét elfelejtettem izgalmamban. A diktafont akkor még nem ismertem. Később jöttem csak rá, hogy a diktafon sem jó erre a célra, mert nem lehetett közben javítani. Egy vers vagy egy novella megírásánál elengedhetetlen az átírás, mert épp a sokadik átgondolásnál ugrik be szebb sor.

Muszáj valamit csinálnom, nem várhatom reggeltől egy sarokban a napnyugtát azért, mert mozgássérült vagyok. Hacsak az íróasztalomnak írok, akkor is írnom kell, hogy hasznosan teljen az időm. Nekem is vannak véleményeim, s rálátásaim a dolgokra, meg persze érzéseim is. Igaz, ezek eltörpülnek, a sérültségem miatt az emberek túl felszínesek, a szemükkel ítélnék.

Közel húsz éve annak, hogy számítógépezek. Bal kezemet nem használom, mert elég rossz. Mindent jobb kezem mutatójjával csinállok. Ami kétkezes lenne, mint például a shift és a control billentyűk, arra ott vannak a kiegészítő lehetőségek beállításai, ezek segítségével helyettesíthető a rosszabbik kéz. Erre szoktam azt mondani, hogy mindent meg lehet oldani, csak teljes erőbedobással akarni, s szeretni kell azt, amit csinállok. Az idők során kialakult, hogy csak a jobb mutatójjammal írok, a többi ujjam behajlítva tartom. A gyorsaságon közbejátszanak a frontok közvetlen hatásai, ami feszesebbé teszi kezem, vagy ha valamit igazán gyorsan szeretnék csinálni, akkor juszt is befeszülök, és a leglassabban tudok írni. Sokat gondolkodtam rajta, hogy mi lenne akkor, ha valami nagy baj történne, s elveszíteném a mutatójjamat. Azt hiszem, az Isten nem akarna több tragédiát adni, de ha mégis, akkor sem tudnám ezt az egy dolgot feladni. Megtanulnék esetleg számba ceruzát venni, csak meg kell szokjam úgy, hogy a gyomrom ne emelkedjen, vagy a homlokomra rögzítve valamit és úgy nyomkodnám a billentyűket. Effajta dolgokat inkább jobb magamtól elhessegetni, még sokáig szükségem lenne a mutatójjamra.

Igazából csak az írás által lehetek szabad, így élhetek, szárnyalhat a képzeletem egy szebb világba, hol nincs megkülönböztetés, mert mozgássérült vagyok, s nem látják a tolókcocsimat. Pusztán csak azt érzékeltetem, hogy az agyam képes és tud is úgy írni, hogy másoknak tetszedjen. Mindez fantasztikus dolog, csak illik gyakorolni, hogy minél szebb, s összetettebb legyen.

Valahányszor nem tudok aludni, s nyugodt vagyok, megrohannak a jobbnál-jobb gondolatok. Az éjszaka kellős közepén nem kapcsolhatom be a gépem, mert avval csak zavarnám édesanyám pihenését.

Így hát maradt a régi bevált módszerem. Elkezdem magolni a versemet, amelyet addig ismételtetek, amíg el nem alszom. Ez egyfajta agytorna, melyet elég sűrűn használok, reggel aztán teljes csendben újra hallom a belső hangom. Bekapcsolom a számítógépem, és a mutatójjam az agyammal együtt elkezdi dolgozni.

S talán egyszer megszületik egy jó versem, amit követ még sok más írásom is.

2018. szeptember 20.

Gúzsba köti lelkemet a félelem

Versem a költészet napjára íródott.

Néha úgy félek a jövőmtől, az egyedüllétől.
Gúzsba köti lelkemet a félelem.
Megdermed a testem, s elakad a szavam.
Mi lesz, ha anyám nem lesz velem?
Nem akarom elveszíteni mostani életem.
Nem hagyhatom veszni lelke kincseit,
a sok versem.
Istenem, mi lesz velem?
Távolból látom magam.
Koldusként végzem, ez lesz a sorsom.
Tiszta lyuk lesz nagykabátom,
s piszkos az arcom.
Utcasarkon kerekesszékekben fogok harmonikázni.
Nagyon sokan akarnak megalázni,
s nem borulhatok többé
édesanyám keblére vigasztalódni.
Egy csendes sikátorban, a csillagos éjben,
örökre lehunyom szemeimet.
Egyetlen boldogságomat,
az én verseimet,
ha valahol megtaláljátok,
kérek, mentsétek meg
az elkövetkezendő nemzedéknek.
Elmondhassák, hogy ennek a
mozgássérült csavargónak,
lelke öröme volt a verselés.

2017. április 10.

Valóság és képzelet

Dühös vagyok!
Ne nézzetek!
Szenvedek!
Kiszolgáltatottabb lettem.
Ketyerém* többé nem visz sehova.
Bámuló népnek hátrahagyom,
ki lehet próbálni és közben
el lehet gondolkodni rajta.
Én képzeletemre hagyatkozom,
s kilépek földi nyomorúságomból.
Futok hegyeken, völgyeken,
elhagyok ezer meg ezer fűszálat,
Melyek boldogan hajlanak utánam.
Árnyékot adó terebélyes fa tövéhez ülök.

A bánat összes könnyét elsírtam.
Valaki vállamra teszi
szeretetet árasztó kezét.
Szavaiból árad a
gyönyörű irodalmi beszéd.
Hátrafordultam, miközben átölelt.
Nem szeretem, ha sírsz -
könyveim törölte.
Felsegített, gyengéden átöleltem.
Látod, mennyivel nemesebb a természet.
Csendben változik, nem szól.
Nem gúnyolódik, csak teszi a dolgát.
Színeket vált, megörvendeztet
azt, ki képes megállni,
s elmerengeni a mindennap adta csodákon.
Öledbe hajtottam fejem,
vízesés csobogását hallgattuk.
Ott, a hegyek felé, egy sólyom száll.
Mondom, hogy te is lásd,
nagy szárnyát szétteríti, amerre halad,
feketesége az eget beteríti.
Nem megyek vissza, veled szebb az élet.

2014. június 19.

* Megjegyzés: ketyerém = tolokocsim. Pár nappal később született ez a vers.

09. Drága Nagyapám!

Drága nagyapám szerető karja nagyon rég nem ölel már. Alig négy évesen keserves volt megértenem, hogy többé nem látom, s nem szól hozzám. Sokáig kerestem, végtelenül ragaszkodtam hozzá, s ez a ragaszkodás örökké elkísér. Naponta erősebb a hiánya.

Nagyapám erdész volt, de mire megszülettem, addigra ő már nyugdíjas éveit töltötte.

Szegénykém tüdőbetegségben szenvedett, s néha kórházba került. De mindig sugárzott az arca, amikor ölelve csókolt.

Megsárgult fényképek is arról mesélnek, mennyire szeretett. Mindig a karjában tartott, szelíd mosolygós tekintetét rám emelte, nagy fekete szeme csillogott szeretettel.

Örömmel fogadom, ha az emberek mesélnek róla, mert emléükben még mindig él az én nagyapám. Ahogy mindennap a pincéhez járt, s sárga rózsát vitt egy kicsi lánynak. Mielőtt a kezébe adta volna, tüskéit leszedte, meg ne szúrja ujjacskáit.

Kövestetőn, nagyapám takaros kis kunyhója felett ragyogott a nap. Nagyapám keze munkáját őrzi az a kis kunyhó, amelyet épített az út mellé a fák árnyékába. Itt pihent ebéd után, megfáradt végtagjait vaságyán elnyújthatta.

Valahányszor arra visz az utam, nagyot dobban szívem a rogyadozó kunyhó láttán, s súgom neked könnyek közt: - Édes papám, látszik még a kicsi kunyhód, ahol annyi időt töltöttél.

Gyakran sétáltunk itt anyuval, mikor még nem tudtam egymagam kiszabadulni a négy fal közül. Mindig megnyugodtam kunyhód közelében, tudtam, szeretted itt lenni.

A kövestetői buszmegállót nagyon sokáig „Csomor kunyhói megállónak” hívták.

Bizonyára tőle örököltem az erdő szeretetét.

Egyszer csak megéreztem a szabadság édes ízét háromkerekű meggybordó mopedem által, amit én csak motornak nevezek. Innentől kezdve nem volt megállás a fák országáig, ahova ha belépek, mindig „levettem magamról” zaklatott lelkiállapotomat. Körülöleltek a fák, leveleik simogattak, s törölték fájó könnyeim. A természet lágy ölén ringatózom, s a négy évszak arcukat figyelem. Hallod, nagyapám, itt vagyok boldog veled a kék ég alatt!

Sűrű lombos erdő közepébe bemenni nem tudok. Légpuska dördülése után keserves sírását hallom egy kis őznek, a golyó biztosan eltalálta szegénykét, s ott fekszik valahol szenvedőn, vérző sebbel. Drága papám most biztosan megkeresné, ölbe venné, hazavinné és meggyógyítaná, ahogyan tette fénylő erdész korában. Árva pöttyös hátú kis őzgida ott feküdt elpusztult anyja mellett. Papám levette erdész kabátját, betakarta vele, a gidát karjába vette, s hazavitte. Felnevelte, cumisüvegből etetgette, s dédelgette. Hamarosan megerősödött, s visszaengedte az erdőbe.

Kissé megfakult fekete-fehér fényképet őrzök az én szelídlelkű drága nagyapámról, aki erdészruhájában ül a földön, széles mosolyával, nagy tenyerével gyengéden simogatja őzikéjét. Szeretettreméltó nagyapám ekkortájt a negyvenes éveiben járhatott.

Összeérnek a zöldlombú fák, mintha kaput alkotnának, jólesik, hogy húst adnak. Az előbb a dombtetőn még perzselte bőrömet a nap, de nem bírtam otthagyni a látványt, ahogy a lágy szellő fújdogált, hegyek bölcsőjében ringatta a lombkoronákat.

Patak felől szomját oltó gyönyörű szarvas rohan át előttem megbújni a sűrű sötét erdő mélyére.

Drága nagyapám, szívem rejtekére költöztél sok év után. A szeretetem hozta őt vissza hozzám. Lelke lelkemhez simul, drága jelenlétét érezhetem. Az élet kegyetlenül elvett tőlem, de ismét visszakaptalak, mindennél többet jelent számomra, hogy itt érezhetlek magam mellett, drága nagyapám.

2018. július. 14.

Szívem rejtekére költöztél

Fényképeidet sóvárogva nézem,
záporként gurulnak könnyeim szememből.

Mennyire szeretted,
boldogságtól ragyogott arcod,
ahogy karodban tartottál, nagyapám.
Kegyetlenül nehéz a hiányod,
szükségem lenne rád,
hogy velem legyél,
s gyengéden érinthesselek.

Nagyon régen elmentél, s valamiért
nyugtalan szívem utánad sóhajt.

Lelkemből felszakadó fájdalom,
zokogás rázza testem egészét.

Miért pont most érzem
elvesztésedet ekkora bánatnak?

Kérdésekre magyarázatot nem kapok.

Szívem rejtekére költöztél csendesen,
simogatva átölelsz, s csókolsz.

Papa, gyere ide hozzám, sírva kérem.

Valahol a lélek útján,
szeretve egymáshoz bújunk.

Nem hagylak magadra drágám! -
suttogod elcsukló hangodon.

Akkor is velem vagy, mikor senki más,
vigasztalsz végső elkeseredésemben.

Ringatva dúdolsz, szállunk a légben,
gyönyörű együttlétben.

Sokáig voltál távol nagyapám,
rád várok örökké.

2018. május 31.

10. Egy reggel gondolatai

Egy hónapig a kora reggeleket a teraszon töltöttem. Miután újra körülölelt a csend, elgondolkodtam a madarak csicssergésén. Mennyivel szabadabb volt a rigó füttye, vadgerlének turbékolása, s a pimasz mátyásnak rikoltozása a szőlőben. Pedig csak pár kilométer választ el, s mégis felszabadultabb ott a madárkák éneke.

Öregszem, hogy ezek az emlékek előjöttek, pedig akkor még eszembe se jutottak e fajta gondolatok. Mentségemül szolgáljon, hogy gyermek- és fiatalkorom kétharmadát a szőlőben töltöttem. „Miért kell nekem mindig itt lennem?” tettem fel dühösen a kérdést. Elmondhatom, mára már hiányzik, mert jó volt, ahogy tettem a dolgom, s követtem anyámat a sorokban. Megunhatatlanul hallgattam, ahogy utánozza a cinegét, hogy azt éneklí: kiscipő, kiscipő.

Anyámhoz való mély ragaszkodásom alapja, hogy örökké együtt voltunk, s a lugas soraiban sem hagyott el. Rengeteget beszélgettünk, s ismerte érzékeny lelkemet. Soha nem voltam mintagyerek, akadtak, s akadnak kisebb nagyobb vitáink. Öt perc múlva mindig bocsánatot kértem, illetve kérek. Alapelveim közé tartozik, hogy haraggal sosem tudok lefeküdni, mert a lelkiismeretem úgysem hagyna aludni. Egyszóval az egész éjszakám merő szenvedés lenne.

Egyik reggelen a tudatalattimnak köszönhetően a friss levegő illatában újra éreztem a balatoni nyarakat. Honvágym van a balatoni a röpke évek után, amikor eltöltöttünk felhőtlenül egy-egy napot a családdal. Ugyanezt a friss illatot éreztem, mikor kiszálltam a Dáciából és rohanni akartam a partra, hogy minél előbb csobbanhassak a hűs, kék vizében. Akkor még el tudtam hinni, hogy felnőtként tovább élvezhetem a Balatonnak csodáit. A fenébe is, túl gyorsan véget értek az örömeinkben gazdag évek, s a magamfajta „bolond” már csak az elmúlását várhatja.

Báró kutyám vakkantása zökkentett ki a letargiámból, fejét könyörgőn térdemre tette, fél kiflimből akart kunyerálni. „Jól van, várj!” szólok rá, elosztom testvériesen, jut belőle mindkettőnek három-három falat. „Ne nézzél, nincsen több.” Utolsó falatomat, amit a kávé után szoktam enni, majdhogynem kinézi a számból. „Várj, megnézem hány óra, nehogy lekéssem a buszt, dolgozni kéne mennem. Jól van, fiatal még az idő, ha tudok, hozok neked kutyatápot. Menj má' innen Báró, nem érünk rá szórakozni!”

Nem is hittem volna, pár nap alatt mennyit ügyesedtem. Kinyitom a présház ajtót, amit még nagyapám épített a negyvenes években, ez a lejáró a pincébe vezet. Papa annak idején és anyuék is hazahozták télire a bort. Nagy telek idején befújta hóval a szurdokot, volt, hogy hetekig nem tudtak lemenni borért, vagy kézben hozták haza a borral teli tizenkét literes demizsonokat.

Ősz végével itthon is tele voltak a hordók borral, a kuncsaftoknak.

Anyá az ajtó mögé rakta a szobai elektromos kocsimat, bármi történhet a hosszú reggelen, be tudjak jönni a lakásba. Felállok, megfogom a présház ajtó fogantyúját, és besétálok a másik kocsimig. Aztán uzsgyi a zsák kutyatápért, majd ajtón kívülre teszem, s kísétálok a másik kocsimig. Ölembe teszem a zsákot, és kijjebb viszem. Szólnom sem kell neki, már jön, s csóválja a farkát, egy marok tápot adok, s percek alatt behabzsolja. „Nem lehetsz ennyire éhes, anyá biztos adott enni este. Még egy marokkal kapsz, aztán befejezted. Báró gyorsan egyél, addig bezárom a présházat, lassan ki kell mennem a buszhoz, öregfiú.”

Még zárkódom, azon gondolkodom, hogy a papám biztos gondolta, hogy valakinek szüksége lesz erre ajtóra. S milyen jól gondolta, szegénykém. Amíg feltettem a székre a zsákot, s kezet mosok a vödörben, öröm járta át a szívemet, hogy erre is képes vagyok. Csak kitartás s renege-

teg idő, s kellő nyugalom kell hozzá. „Báró, kifelé gyorsan, mennem kell!”, és a teraszkaput is összezárom. Aztán már robogok is, ki a buszmegállóba. Báró kutyám keserves sírását hallom míg fel nem szállok a buszra.

2018. augusztus 10.

Magányomban

Egyedül lenni a mai világban,
az maga a bátorság.
S egyszer nem lesz senki,
aki kezemet fogja, s
hozzám szólna.
Egyedül hű kutyámat ölelhetem.
S lassan eliramlik az életem.
De előtte még elfutok a tengerpartra,
hogy szépet lássak még az életben.
S hallgassam a tenger morajlását
csendesesen, ahogy a szívem diktálja
a szeretet érzését.
Csillagos udvar fejem felett, ezüstös hold
vigyorog fodros áttetsző hullámokon.
Fekszem a homokon, valami
még nem hagy nyugodni.
Szemem már nehezedik, álomra csukódik.
Sirályok sírnak valahol távolban.

2014. márc. 25.

11. Mindennapi korlátokkal kiszolgáltatottan

Noha sérülten születtem, mindig is törekedtem a jobb állapotra. Születésem pillanatában oxigénhiány lépett fel, az agyközpontban a mozgásszervet érte a sérülés.

Hatéves koromtól a Pető András Mozgássérültek Intézetében sajátítottam el az önállóságot a magam módján.

Hattól harminchat évig mondhatni semmi dolgom nem volt orvosokkal.

Illetve egyszer gyerekkoromban, amikor nagyon fáj a jobb csípőm, elmentünk gyermekorvos barátunkhoz, aki megállapította, hogy bizonyára fájhat a lábam, de nem annyira, hogy járni se tudjak. - Kicsit lusta vagy! - közölte velem nyersen. Nagyon megalázottan éreztem magam. A lustaságnak nevezett fájdalmam oda vezetett, hogy a nyár kellős közepén, két hónapon keresztül húzatták a lábam egy faszerkezettel, amelyre kilós sót vagy cukrot pakoltak nehezeknek anya s húgom. Közben potyogtak könnyeim a fájdalomtól.

Sérültségem ellenére addigi életemben nem használtam semmilyen segédeszközt, így nem is sejtettem, milyen nehéz megkapni egy tolókcocsit.

Kétezertízben csípőműtéten estem át. Ami azt jelenti, hogy a csípőm femurfejből levágtak négy centit. Mivel túl feszes az izomzatom, nem tudtak csípőprotézist betenni, az inak és az izmok tartják össze.

Tortúráim igazán csak akkor kezdődött el, mikor tolókcocsiba kényszerültem.

Elektromos tolókcocsit írártam, mert a mechanikust képtelen, s türelmetlen is vagyok kézzel hajtani. Én kis naiv, azt hittem, ha az ortopéd orvos felírja receptre a kocsit, pár napon belül megkapom.

Azért nem írom le kétszer, mert mind a két esetben ugyanaz történt.

Mielőtt leírnám a történetem, elmondom, mit tapasztalok az orvosokkal szemben. Örökké azt hittem, hogy az orvosok azok az emberek, akik legjobban ismerik a veleszületett sérültek állapotát. Csalódnom kellett, s ha egyszer csalódom, akkor megette a fene. Én az orvosok szemében egy roncs vagyok, aki nem képes egyedül semmire.

Valószínűleg még hülyének is tekintenek, valamelyik arra se veszi a fáradságát, megértse, mit beszélek. Magyarán csak a Pető Intézetben voltam önálló, a való világban nyomorék vagyok. Utálom ezt a szót, de néha csak kibukik belőlem.

Kétezertizennyolc január második hetében két doktornő az OEP-től ellátogatott otthonomba. Felülvizsgálták, hogy mozgássérült vagyok-e. Nem okoztam csalódást, tolószékemben ültem. A paksamétákból kiderült, hogy van egy járókeretem is. De miért is? Figyelem, füllenteni muszáj, mert ha nem teszem, elbukhatom az új tolókcocsimat. Most csak az számít, hogy ne tudjak semmit se egyedül megcsinálni. - Azért, mert az édesanyám néha fel szokott állítani gyakorlás céljából - feleltem. Jobbára csak akkor adnak tolókcocsit, ha iskolába vagy dolgozni járok. A logikát ugyan nem értem, és mi van a sok százezer emberrel, akik otthon vannak? Ők hogy közlekednek a lakásban, vagy hogy mennek ki az udvarba? A doktornő megmagyarázza, szívesebben adnak kocsit munkába vagy iskolába járás céljából.

- Ön kültéri elektromos tolókcocsit kért! Mi célból?

- Busszal járok dolgozni és városi busszal is utazok. Ezért szeretnék kültéri kocsit, talán többet bír, mint a szobai kocsim, elég sokat kell „gyalogolnom”!

Nagy nehezen végére értünk a papír kitöltésének, gyorsan aláírom meg ne gondolják magukat.

Végignézik a lakást, majd megkérdezik, hogy tudom-e hol tárolni a kocsimat, amelynek nyolc év lesz a kihordási ideje. Szemükbe se tűnik nekik, hogy lakáson belül is tolókosiban vagyok.

Számtalanszor tapasztaltam és láttam is, milyen nehéz, ha elromlik az elektromos tolókos. Nélkülözni kell egy-két hétig, esetleg hónapokig, míg meg nem csinálják. Egy súlyosan mozgássérült személynek nehézséget okoz, ha kap egyáltalán cserekocsit, megszokni az ülési pozíciót az ideiglenes tolószékben.

Felvetődik bennem a kérdés, hogy miért nem lehet közgyógyra két elektromos kocsit kapni? Akkor talán megoldódna a probléma, s kevésbé lennének kiszolgáltatottak ebben a helyzetben.

Négy évente úgymint jönnek felülvizsgálni az ápolási díjra jogosultakat, mert azt hiszik, hogy az ember időközben kivirult az egészségtől, s jogtalanul kapja hozzátartozója az ápolási díjat.

Sajnos ebből az állapotból sosem fogok kigyógyulni, így születtem, így is halok meg.

Az élet nem fenéig tejfől, ezt már gyermekként megtanultam.

2018. július 03.

Más vagyok

Nem tagadom,
más vagyok, láthatod.
Hátad mögé
osonni nem tudok,
pedig szeretnék meglepni.
Nyikorgó kocsim
úgymint elárulna, ki vagyok.
Meleg pulóvert örömmel kötnék,
pólómat hímzéssel szépíteném,
ahogy anyám tette egykoron,
remegő kezem nem engedi.
Lelkem írja hozzád szép soraim,
szívem rejtekén ringatlak.
Kérlek, akkor is bújj hozzám,
s ne taszíts el magadtól,
ha meghallod ijesztő hangom.
töröld le gúnyos mosolyod arcodról,
mikor átkelsz velem a zebrán.
Sértő szavaid szívembe marnak.

2018. május 03.

12. Betondzsungel

Tikkasztó hőség volt, amolyan vihar előtti nyomott idő, amely vízpartot kíván. A Balatonba vagy a Dunába mártóznék önfeledten.

De mára mindez emlékemben él, esetleg csak a levegőben érzem a friss illatot, amit egykor a víz mellett. Munkaidőm lejártával lüktet bennem a vágy, legalább a Szent István térre, a szökőkúthoz elmehetnék. Csobogó vízesést hallgatni a zöld lombú fák közt, romantikus hely számomra. Noha szívemnek nem volt alkalma e fajta szép érzésre. Gyakran itt pihenek a szökőkút közelében, elnézem, ahogy a gyerekek bemásznak a vízbe nagy kacaj közepette.

Szerintem Pécsnek legszebb helye, a négytornyú templomtól lépcsők vezetnek le a szökőkúthoz. Mióta négy keréken közlekedem, a négy évszak bármely szakaszában eljövök ide, mindig más arculatát mutatja.

- Sziasztok, jó hétvégét! - köszönök el.
- Hova sietsz? - kérdezi kolléganőm.
- Bemegyek a Szent István térre a szökőkúthoz.
- De hát dögmeleg van!
- Nem baj, víz mellé vágyom! - szólok vissza.

Napfürdőzöm a buszmegállóban, míg jön a busz. Térdzoknimat bokámig lehajtom, hogy az se melegítsen. Hímzett farmer szoknyában, s a szellős kék kockás ingben vagyok, ami már csuromvíz izzadságomtól. Elmaradhatatlan hímzett drapp baseball sapkám fejemen. Siltje takarja szememet a fény ellen, s megóv a bámuló nép ellen.

Végre jön a busz, bal kezemmel jelzek, hogy felszállnék.

Tizenöt perc, s bent vagyok a városban. Örülök, e hétre befejeztem a munkát.

Számomra a péntek a hétvége kezdetét jelenti, mert a távolsági buszomat gyakran elküldik Paksra, Szekszárdra, s nem tudnék hazamenni mással.

Percek alatt odaveszett a higgadságom, rossz buszra szálltam fel, másik irányba visz. Megint csalt a szemem, reggel is elnéztem a karórát, tíz perccel többet néztem.

A fenébe is, most mi lesz? Pánikolás helyett igyekeztem megtudakolni, hogy bemegy-e a városba. A válasz „nem” volt. Levágtáztam a rámpáról, s már indultam is volna, de mivel túl magas a járdaszegély, leugratnom veszélyes. Úgy mentem, mint a kutyák, ahol láttam kiutat, ott haladtam. Zebra nem esett az utamba, a leggyorsabb sebességbe tettem tolókosimat, s szabálytalanul átvágtam az úton, amikor nem jött autó.

Rám nehezedtek a betontömbök, magas járdaszegélyek mindenhol. Nem gondoltak a tolókosokra, sehol egy lejárát, legfeljebb büdös kukákba ütközök. Tettem egy potyakört, de nem esek kétségbe, nem az a fajta vagyok, aki ilyenért kétségbeesik. Mintha cukkolna a buszmegálló: - Hihi, itt vagyok téled fél méterre, mégsem tudsz ide jönni. - Velem nem babrálsz ki! - gondoltam magamba. Megkeresem a betondzsungelből kivezető utat. Körbenézek, sehol nincs normálisnak mondható kijárat, mert mind magas. Félek, hogy hátraesnék rajta, s szétörne a laptopom is a hátizsákomban. Nincs más választásom, visszaveszem a sebességet, s átslisszanok az autók között a parkolón. Vigyázva, hogy le ne törjem a visszapillantó tükröket, s hogy be ne riasszanak az autók.

Az a fajta vagyok, aki vigyáz más értékeire, ezt gyermekkorától hordozza magában az ember, amit otthon tanult.

Lesz ami lesz, járdára nem tudok felmenni, füves részen áthajtok, ha hozzám szegődik a szerencse, nem akadok fent a gödrökön. Más már tehetetlenül zokogna, és várna valakire, hogy mentse ki. Én meg nevetek magamon, szokva vagyok az erdei gidres-gödrös utakhoz falusi létemre. Végre kiértem a betontömb közül, még messze a cél, de már látom a végét. Néhány méter a fűvön, amint látom, sokan kitaposták maguknak úttá. Pár percet várok a buszmegállóban, addig megtudom, hogy a hetes is megáll az Árkádnál. Felszállok, direkt jólesik az enyhe klíma hűvöse, elmosolyodom, mégiscsak én győztem.

Bő félórám van még a távolsági buszom indulásáig. A Szent István téri túra elhalasztva, kevés az idő arra, azonban a színház téri szökőkúthoz még elmehetek. Egy kicsit elnézelődöm, s hallgatom a víznek csobogását, amit elnyom az emberek zivaja. Szűk kis utcán, egymás hegyén-hátán az éttermek, ideiglenes kis teraszokat alakítottak ki a vendégeknek, ahová kiülhetnek enni, s inni. Jó társaságban el lehetne itt tölteni egy szép délutánt. Az utca elején egy pillantást vetek még Weöres Sándor életnagyságú szobrára, amint egy asztalnál könyökölve fejét tenyerébe hatja, mintha legújabb versén gondolkodna.

Hazafelé tartok, arra gondolok, aki örökké itt van szívem rejtekén. Megnyugtat a jelenléte, és egy nagy, kövér könnycseppet ejtek érte, mielőtt elszundítok a buszon.

2018. június 24.

Ismeretlen felé

Olyan vagyok, mint az éti csiga.
Házát hátán hordja és
lassan halad az úton.
Ki tudja, merre.
Reggel, mikor elhagyom otthonom,
kutyám sír utánam.
Ne sírj, még hazajövök,
s ölembe ugorhatsz boldogan.
Drága anyám még integet.
Kocsimon cipelem összes vagyonom,
s gyakran gondolkodom, mit keresek
ezen a világon?
Agyam tudja, mit kívánnék, s
nem félnék többé az egyedüllét
sivár érzésétől.
Hátam mögött hagynék mindent, ami
oly kedves nekem.
S mégis boldogan mennék
az ismeretlen felé.
Oda, ahonnan még nem jött vissza senki.

2014. március 31.

13. Az első őszi nap

Véget ért a hosszú, forró nyár, amely még az egészséges szervezetet is megviselhette. Mondhatni egy éjszaka alatt beköszöntött az ősz. Személy szerint nagyon örülök neki, ismét gyakrabban hódolhatok a motorozás örömeinek. Ez az én időm! Gyakran mondom: a kissé hidegkés idő, amikor direkt jó kint lenni. Felfrissülni a friss levegőn, mintha kicseréltek volna, mindjárt van kedvem mindenhez. Az erős szél ellenére, amely jól megmozgatja a fákat, mégis kimerészkedem. Olyan öröm lapul bennem, hogy azt elmondani nem lehet. Feledek minden rosszat, ami emberi butaságból származik. Felkerül a bordó kiskabátom, anyám gondosan beköti kapucnimat, és már itt sem vagyok.

Egy árva lelket sem látok kint, mind behúzódott a langyos, meghitt házikójukba. Még a kémények sem füstölnek, hisz tegnap még nyár volt, s a falak még tartják langymelegüket.

Úgy a falu közepén eszembe jut anyám, milyen igaza volt, hogy ne vegyem le kardigánom, mert hideg van. Persze ő már kint járt, megette a kutyát, s kiengedte a baromfit.

Szinte érzem, ahogy a Hármas, s a Zengő hegyei összekapaszkodva friss levegőhöz jutnak. Istenem, de jó ezt mind átélni, zöldlombú fák összeérve bölcsőben ringatják magukat.

S közben berobogtam az örök nyugalmat adó erdei „otthonomba”, ahol ismét fellelegeztem, és leráztam magamról az út porát. „Szervusztok fák, szervusz öreg, szaladó patakom! Most csak te hallhatsz engemet. Szél elnyomja csobogásodat, itt állok a hídon, és látlak, hogy rohansz. Rohannék én is a fák között hegyeken, völgyeken, ismerném az erdő legmélyét. De látod, nem tehetem, csak itt kesergek, egy hete még te vigasztaltál. S olyan nyugalmat adtál, hogy feledni tudtam az emberi kapzsiságot, s a gonoszságot. Minden lelki fájdalmamat ismered, s gyógyítasz is.” A szeretet itt a fák között fel sem merül, mert örökké jelen van. Szívem nem engedi, hogy feledjem.

Itt minden olyan egyszerű, a természet teszi dolgát, csendben változik, nem siet, csak mutatja a szépet. S ha észreveszed, lelkedben gazdag, s boldog vagy. Szeretnék itt élni a természet lágy ölén csendben, távol rossz, s szomorú dolgoktól. Az őszi szél függönyként fújja sárga falevelét. Arcomhoz tapadnak, s köszöntenek az első őszi napon. Fekete felhők feketéllnek az égen, s egész nap tartja magát. Haragos zöld arcukat mutatja az erdő. Virgonc mókusok sem ugrálnak a faágakon, teli pofácskájukkal morogva nem fújnak én rám. „Nem bántalak kis buta!” - szóltam utána mosolyogva. „Ne menj el, nem bántalak.” Meg sem hallotta, bojtos farkát csúfolva mutatja, s hopp, már át is ugrott a másik fára. „Irigy vagy, én is szeretem ám a mogyorót! Rohanj csak át a bozótosba, egyszer úgyis megszeretgetlek valahogy.”

Még pár hét, aztán őszi ruhát öltenek a fák. Az ősz sokféle arcukat mutatja. De ilyenkor legszébbek az őszi erdők, a piros, barna, sárga lombkoronák összeérnek a kék ég alatt, gyönyörű színekavalkád játszadozik szemünk előtt. Csodálatos őszt kívánok mindenkinek.

2018. szeptember 23.

Őszi avar paplanja

Őszt mutat egy kép a naptárban.
Fehér ló vágat a határban,
patája alatt ropog
a színes avar paplanja.
Hej, de felülnek a hátára.

Akkor se félnék, ha ledobna,
és rám taposna.
Egyszer élek, jól vagy rosszul,
kit érdekel, a kutya se kíváncsi rá,
csak akkor venné észre,
ha csontot se kapna.
Szelíden odajön hozzám, megsimogatom,
bólint egyet fejével, felpattanok hátára.
Lábaimról leesnek a rabláncok.
Szabad vagyok, szabadnak születtem.
Hegyeken, völgyeken vágatok,
szerelmese vagyok
az őszi színekavalkádnak.
Elnézem a kéklő eget,
s a lassan vonuló fellegeket.
Vénülő, bús lelkem csendesen ringatózik
a természet lágy ölén.

2017. október 21.

14. Árnyas lombú fák alatt

A nyárnak legszebb képét szeretném megörökíteni. Lehet, láttam már, csak elrobogtam a látvány mellett. Mióta nagyapám a szívem rejtekére költözött, próbálom megmutatni neki erdejét, szépen lassan haladok, minden percét élvezem. Mennyei csendben hallom, hogy reccsen az ág, mintha valaki járna a fák közt. A melegtől kipattognak a fenyőtobozok, s magjaik kipotyognak. Lágy szellő fuvallata lengeti a zöld faleveleket, s lassuló táncba kezdenek. Érzem nagyapám örömét, ahogy szívemhez simulva átölel.

Sokszor itt találtam meg a fák között nyugalمامat, mert a lelkem bánattól fuldoklott. Őszintén mondom, csak egyet szerettem volna, elmenni ebből a világból. De ez sem olyan könnyű, minden szörnyűséget át kell tudni élni, még akkor is ha rohadtul utálom. Meg kell tanulnom úgy élnem, hogy sajnos az életünk véges, s görcsös félelmemet el kell engednem. Menekültem a fák közé, szomorú szívem már semmi jót nem remél. Mintha száz évet öregedtem volna pár nap alatt. Nekem már csak ez jutott, hogy itt ülök a kietlen messzeségben a napon, s zokogok. Mellettem, mindkét oldalon a zöld lombú fák között csacsogva, locsogva öreg patakomból szalad. Vajon hány titkot, s gondolatot rejthet évtizedek óta? Vajon voltak-e másnak is hasonló nehéz gondolatai, mint nekem? A víz tiszta tükrén játszik a nap, csillámló fénye olyan, mintha tündék országában lennék. Könnyes arcomat letörölve a kék ég felé emelem. Ekkor veszem csak észre fejem felett a szitakötők raját. Biztosan te küldted nekem édes papám, te is sokat gyönyörködhetél bennük, miközben madárfüttyös erdőt járta.

Milyen boldogan repdesnek egymás mellett szorosan, áttetsző szárnyuk néha összeér. De ők csak járnak egyenletes táncukat, nem gondolva röpke életükre.

A fülledt, forró ház falai közül kiszabadulva direkt jó bebújni a hűvös erdőbe. Anyám féltve enged el a rekkenő forrásba, mindig elmondom neki, felfrissülni megyek ki az erdőbe. Felfrissülök a fák lombjai közt, amelyek az évek során jól egymásba kapaszkodtak. Így kevésbé engedik be a nap sugarait. Ahogy egyre beljebb jutok, magamba szívom az édes, dús, friss levegőt, kissé libabőrözök. Haragos zöld lombú fák közt beszökik a fény, festői a táj. Ha festő lennék, nem szégyellném ide állítani a festőállványom, s elkezdeném festeni a gyönyörű csodát, ami szemem elé tárul. Sokáig itt gyönyörködöm, egy szomját oltó őz fut át a pataktól a túloldalra megbújni az erdő mélyére. Aztán ha leszáll a csillagos éj, a hold fényében újra előjönnek. Büszke szarvas hatalmas agancsával vezeti őz csapatát.

Ha majd az élet kegyetlenül elsodor innen, akkor is szeretném még érezni gyermekkorom, s eddigi negyvennégy évem alatt eltöltött Hosszúhetényi időket. Szülőfalum felejthetetlen emlékeit, szeretteim végtelen szeretetét őrzöm szívem mélyén.

2018. 10. 02.

Hazavágyom

Tűnődöm a sok szép emléken,
melyeket gyermekkorom óta
magamban hordozok.
Ez az egyetlen dolog,
amit rosszakaróim sem vehetnek el,
mert csak az enyém.
A gazdagság nálam nem pénzben,
hanem a szívemben rejlik.

Legyek bármerre a világban,
nem feledem otthonom melegét.
Becsukom szemem, s látom
kicsiny falunk templomtornyát,
gesztenyefák árnyas lombját,
hegyek haragos zöld vonalát.
Kék égen fehér, bodros báránypelikeket.
Poros úton nemcsak
autó halad, hanem
lovasszekér is szalad,
anyja mellett kiscsikója baktat.
Édesanyám tüneményes mosolya előttem,
szeretet csillan smaragdzöld szemében.
Dolgos kezéből jobban ízlik az étel.
Asztalunknál együtt ül családom.
Friss ropogós péki kenyeret anyám
kezébe veszi, s keresztet vet rá.
A látványt örökre agyamba véstem.
Párás két szememből könnyeim gurulnak.
Nemsokára hazamegyek, édesanyám,
hazavágyom.

2017. augusztus. 09.

Megjegyzés: A kenyér ünnepe alkalmából augusztus huszadikára.

Békében szunnyadok

Ha majd egyszer nem leszek...
Kérlek, édesanyám,
zöldellő dombtetőn
szórd szét hamvaim.
Itt nyugodjak örökre!
Ne sírj, inkább emlékezz,
mit mondtam tenéked.
Itt voltam szabad, s
boldog az örök természetben,
hol senki se látott, s
a fák magukhoz
öleltek, kis madarak
dalára bánatom feledtem.
Hidd el, édesanyám,
jobb, hogy én hagylak itt előbb.
Csak szenvednék nélküled.
Az örök életben majd várlak
ölelő karokkal.
Olyan szeretettel,
mint ahogy te vártál engemet,
mikor megszülettem.

Nem tudom,
emlékezni fogok-e
a lelkeimmel a zöld
lombú fákra, a kéklő
égboltra, fehér fodros felhőkre.
Vagy velem együtt ez is elvész majd?
De a lány szellő simogató érzése
biztosan megmarad.
Mikor a lány szellő
fuvallata átsuhan
a kelő hajnalon,
én simogatlak,
s fájó, keserű
könnyeidet szárítom.
Csak légy nyugodt!
Én már békében szunnyadok
az örök természet ölelésében.

2015. február 22.

15. Egy hülye nap margójára

Furcsa, fojtogató sírás nyomaszt, amikor reggelente dolgozni indulok. Pedig tudom, ott is beszélgethetek bársonyos hangú, meleg szívű barátommal, akihez nagyon ragaszkodom. Ő mindig hiányzik nekem. Mikor beérek és bekapcsolom a gépem, azonnal felhívom, hogy jól van-e, beszélgetésünk óta eltelt egy teljes nap, s egy éjszaka. Hallgatva őt teljesen megnyugszom, s elmúlik a bánatom.

Az emberek csak topognak előttem, én pedig sietnék, háromnegyed kilencre fel kéne érjek az Árkádkhoz. Onnan indul a városi buszom Kertvárosba.

Feszült vagyok, nem érek a buszmegállóba időre, csak topognak előttem. Kár is vágtáznom, épp csukódnak az ajtók, indulna ki a megállóból. Hirtelen megáll, kinyitja a hátsó ajtót, „Vajon mi lehet a baj?” teszem fel a kérdést magamban. Sietek, hátha felvesz, s persze, hogy felvesz. Az aranyos, ismerős, középkorú sovány úr észrevett és meg is várt. „Jó reggelt kívánok, bocsánat a késésért!” - mondom neki, miközben lenyitja a rámpát. „Semmi baj, gyere csak nyugodtan.” - mondja. Szólnom sem kell, tudja már, hol szállok le. Ritkaságnak számít az ilyen segítőkész városi sofőr. A megállók egyikénél felpillantok, a döbbenet arcomra lehetett írva, szívem összeszorul, s könnyezni kezdek. A szemben lévő ülésen anyai nagyapám hasonmása ül, kopasz, törekeny, fekete szemében szomorúság tükröződött, még a keze is olyan csontos volt, mint az én nagyapámé. Nehéz pillanatok voltak, emlékek ezrei rohantak meg. Még mindig érzem illatát, ahogy hozzá bújtam, látom ökölbe szorított kis kezét, s örömtől csillogó szemét. Különleges volt nagyapám, annyira szerettük egymást. Egész nap a fonott székén ült a sarokban, csendesén. Amikor mentünk, örömtől csillant szeme, ölébe ültem, s szíve fölé hajtottam fejemet, boldogságát éreztem.

A férfi felállt, s ott kapaszkodott mellettem, szerettem volna megérinteni a kezét, de nem tehettem.

Délután újra a város központjában voltam. Sétálni vágytam, ebben a rekkenő hőségben ritkán mozdultam ki. Odaálltam a zebrához, vártam, hogy zöldre váltson a lámpa. Egy nő a hátam mögött telefonján beszél. Közben hömpölyög a nép a zebrán, nem néznek, csak rohannak, belém botlanak, közben káromkodnak. A nő még mindig beszél, két szusz között rám szól: „Na menjél már, nokedli!” - ismeretlenül szép kis beszólás volt. Nem tudom, hogy venné, ha én is ezt mondtam volna neki, pöccentem be. Azért is tovább mentem, jogom van nekem is járni-kelni a világban. Érezni lehetett az emberek türelmetlenségét már ma, pedig a rádió csak péntekre ígért fronthatást.

Magával ragad a harmonikás zenéjének hangulata, s az óriás szappanbuborék szivárványos látványa, amint egy fiatalember szappanos vízbe mártja hosszú madzagját, aztán maga előtt pörgeti.

Később tudtam meg csak, hogy szüreti napok lesznek a hétvégén Pécsen, azért állnak már a fabódék a Széchenyi téren, valamelyik már árul is. Termelői akácmézet, kabalát, s ami mindig is tetszett nekem, kötött, mintás hátizsákot. Amint így nézelődöm, egy nő hangosan felém fordulva mondja a férjének tök undorral: „Ez a nyomorék meg mit akar itt?” Az ilyen bunkónak nincs szíve. Nem szóltam neki semmit, mert még képes lett volna elvitetni a rendőrrel, ilyenektől mindig tartok. Mérgembe lementem a buszvégre. Félóra múlva már hazafelé utaztam, aludni nem bírtam. Észrevettem a városi buszon a kollegámat, aki szintén tolókokocsis. Vajon hova mehet? Végre hazaértem, anyám tájékoztat a dühtől, amint mesélem neki a történeteket. „Miért nem szóltál vissza neki kislányom?” „Honnan tudjam, anya, hogy az ilyenek mire vetemednek? Egyáltalán nem vagyok biztonságban az utcán. Ne félj, anya, egyszer

majd ő is beleesik ebbe az állapotba, ha még agyilag ép lesz, visszaemlékezhet erre a napra. Akkor megnézném, hogy bírja elviselni a lelki bántásokat.”

Az asztalon gőzölög már anyám ízes ebédje, amit kértem tőle. Babfőzeléket pörkölttel, illata száll a levegőben, összefut a nyál a számban. Épp szeretnék enni, mikor csörög a telefonom. A munkatársam hívott, megijedtem, mert nagyon ideges volt. „Mi a bajod, Balázsom?” - kérdem. „Henka, képzeld el, le kellett szállnom a buszról.” „De hát miért, láttam a Közgáznál, hogy rendesen álltál a mozgássérült boxban.” „Felszállt egy cigányasszony a babakocsival, s egyfolytában hisztizett, hogy nem fér el. Nem bírtam elhallgatni, és leszálltam.” „Ilyen nincs, látod Balázsom, nem elég, hogy hülyének hisznek, még le is néznek bennünket.” „Elegem van!” - mondta elkeseredetten. „Nekem is!” - válaszoltam. „Hova mentél volna?” - kérdeztem. „A Havihegyi templomba!” - válaszolta. „És most, hogyan tovább?” - faggatom. „Gyalog megyek vissza a városközpontba.” Kis idő múlva leteszi a telefont. Hátradőlök a kocsimban, de jó, vége a hétnek. Ez egy hülye nap volt.

2018. október 12.

16. Ilyen nincs és mégis van

Az élet néha furcsa játékot űz velünk, és talán le se kellene írnom, mert mindenkivel megesett már. Kár, hogy nem péntek tizenhárom, hanem csak tizenkettő volt. A szokás hatalmától eltekintve, be akartam menni dolgozni. Felet ütött az óra, anyám felkel, felhúzza a redőnyt, csodálkozva mondja, milyen világos van. „Hogy is van ez? Ősszel fél hétkor még sötét szokott lenni.” - morfondírozik magában. Mobilomat magával viszi mostanában, ő szokta kinyomni az ébresztő órát. Szundikálok kicsit még, aztán kikászálódok az ágyamból, felhúzó a jó meleg világoskék kapucnis köntösömet. - Nem csörgött a mobilod, kislányom. - Hirtelen átfut az agyamon, lehet, nem kapcsoltam be az ébresztőt. Félig álmosan behuppanok a tolókoksimba, kimegyek a nappaliba. „Szia, anya!” - köszöntöm. Bibi, a sirályka pintyünk is vidáman dalol már. Harmadik kicsi pintyem Bibi, szeretem a madarakat, mert kedvesen dalolnak, s ha egyedül vagyok itthon, akkor is dalolászik. Bár most kevesebbet szegénykém, mert épp tollat vált, s biztosan fáj neki, ahogy nő a tolla. Ha engedné magát megfogni, tenyerembe venném, úgy vigasztalnám: „Ne búslakodj, kis madaram, hamarosan szép, új, melegebb tollruhácskád lesz.” Bibit éjszakára letakarjuk, hogy ne daloljon fel bennünket az éjszaka kellős közepén. Gyakran még az odújában van, amikor leveszem róla a terítőt. Van, hogy lustálkodik, „Bibikém kelj fel, már én is fent vagyok.” Olyan aranyos, hangomat meghallva dalra fakad.

„Na, most nem süt a szemedbe, Henikém a felkelő nap, ma túl világos van.” Tényleg csodálkozom is rá, reggelente mindig bajlódom a nappal, hogy a szemembe süt. „Annyira álmos vagyok, anya, pedig egész éjjel aludtam.” „Az biztos, kislányom, elfordultál a bal oldaladra, még beszélte, és a következő pillanatban már horkoltál is.” Közben felöltöztem, mielőtt meginnám a kávé eszék pár falatot. Anyám egyfolytában az órával van elfoglalva, hogy nem jól húzta fel, mert fél kilencet mutat és az nem lehet. Nem tudom, mi volt velem azon a reggelen, totál kikapcsoltam, anya csak beszélt, s közben gondtalan voltam. Behozta a sámedlit, ráállt, hogy visszaállítsa a bimbamos órát. Rám adta a karórát. „Menjél már, kislányom, elkésed a buszt, még a kaput is ki kell nyitnod, este ráfordítottam a kulcsot.” „Dehogyan, megvár a Laci, különben is, még csak negyvenhárom van.” Elkészönve csókot adtunk egymás arcára, anélkül nem megyek soha sehova. Picit még várok a kapuban, negyvenhét van, elindulok kifelé, hatszor még elkészönök anyutól.

Furcsa, hogy senki nem áll a buszmegállóban. „Vajon mi lehet ma, a postás is ilyen hamar visszafelé megy már a motorján? Majd mondom anyunak, milyen ügyes volt ma a postás, igazán korán végzett.” A busz se jön. Látom anyát, integet felém, intek vissza, nem tudhatom, mit akar. „Gyere be!” - szólt. Sietek át az úton, „Mi a baj?” - kérdelem aggódva. „Mégis csak jól járt az óra, elaludtunk, kislányom, már kilenc óra van.” „El vagyunk varázsolva anya!” - s kibukott belőlem egy egészséges röhögés. Ilyen nincs és mégis van, vagyis egyszer az életben mindenkivel megeshet.

2018. október 20.

Őszi reggel

Lassan besétál a harmatos virradat,
felhők mögé bukik a hold.
Bágyadtan, de még feljön
ma a nap az őszi tájra.
S ahogy kinézek az ablakon,
belül valami öröm támad bennem.

Szemem nem káprázik,
csak látja a színes csodát.
Amit az éjjeli szél összesöpört,
azt a színes paplant,
amin csilingelő barikák
végigrohannak.
Szinte zene füleimnek
az avar ropogása.
A tó felől köd száll le,
egy madárka épp most tollászkodik.
Kicsit aggódik fiókái után.
A nyár végével elhagyták
a biztonságot adó nádast.

Hintaszékemben ülök,
gőzölgő kávémát kortyolom.
A reggelek még zajosak, mert
édesanyámmal beszélgetünk.
Hisz az éjszaka nem láttuk
egymást, s oly jó érzés szavaiba,
s nyakába csimpaszkodni.
Öregszem, s vannak sötét
pillanataim, mert az élet
minden perce nem a
boldogságról szól.
De ott van édesanyám,
akit jobban szeretek, mint valaha.
S itt van az ősz, ami évről-évre
szebb valamiért nekem.
S e dolgokért imádom élni!

2013. november. 8.

17. Lelki szemem előtt lebeg

A következő történet megírására egy ismeretlen hozzászólása vitt rá, amelyet a Facebookon kaptam. Kirázott a hideg, s mélységesen megrázott a vélemény kinyilvánítása. Csak írása foszlányaira emlékszem, hirtelen nem is tudtam neki válaszolni keserűségemben. Egy óra múlva visszatértem az oldalhoz, s válaszolni szerettem volna neki, de addigra a kegyetlen hozzászólását levette. Megkérdezte, hogy ennyire utálom édesanyámat, mert előbb akarok meghalni, és jön az okítás az élet rendjéről, hogy először a szülőknek kell elmenni, vagy pedig álszent vagyok, s csak úgy írtam. Állítása sértő mindkét esetben, édesanyám a legdrágább nekem, bárcsak az Isten megtartaná még nagyon sokáig. Vagy engem segítene minél előbb elmenni, nekem megváltást és nyugalmat adna.

Az élet kegyetlen, s annál is kegyetlenebb, mert születésem pillanatában még egy plusz keresztként mozgássérült lettem. Agyam teljes tiszta tudatában élek. Sokáig küzdöttem, harminchat évemig segédeszköz nélkül jártam. Egy műtét következtében tolokocsiba kényszerültem. Lassan küzdelmeim végéhez érek, mert elvesztek mindenkit, aki számomra fontos volt, aki mellett biztonságban és szeretetben élek. Azt tehetek, amit akarok, s így majdnem teljes életet élek.

Gondolkodtam már eltartási szerződésen, aki elgondozna, halálom után ő kapná összes vagyonom. Nehéz erre alkalmas személyt találni. Ismerve magam, emberibb lenne ez a megoldás, talán így tudnám folytatni megszokott életem alapvető feladatait, amely önállóvá, s céltudatosá tett. A fájdalmas elvesztésen talán felül tudnék kerekedni, és írhatnék tovább. Az írás lendületet ad nekem, ez az egyetlen elfoglaltság, ami még értelmet adhat a talpraállásra. Olvasóim számára talán félelmetesnek hangzanak a következő műveletek, ami egy egészségesnek természetes dolog. Egy szemérmes sérültnek, mint jómagam, aki csak akkor tud enni jóízűen, ha édesanyjával eszik, mert társaságban feszélyezve érzi magát rossz keze miatt. Hihetetlen, de még járni, s tornázni szeretnék, látva az emberek reakcióját, ők ezt kínládásnak veszik, ami gyakran szomorúságot, s elkeseredettséget, okoz nekem. Hogyan is élhetnék egy intézetben, ahol rám szegeződnek a kíváncsi öreg szemek, akiknek az öregségen kívül semmi bajuk sincsen, azok meg se értenének. Lelki szemem előtt látom magam, pár héten belül hanyatlik állapotom. Egy eldugott szobában rácsos ágyban fekszek, csontsoványan. Már nem is kommunikálok, olyan mindegy már minden. Összegömbölyödve, szívemre téve kezem, szeretteimet érzem gondolataimba burkolózva. Számomra megszűnt az élet.

2018. október 22.

Végső menedék

Sokat gondolkodtam az
élet nagy dolgain.
Csalfa, vak remény a
felfogás, hogy az élet boldog.
Sokszor bizonytalan a lét, s nem
tudom, hol lesz a végső menedék.
Gyermekeként biztatnak, hogy
jól tanulj, mert sokra viheted!
Sérültnek születni kemény sors!
Küzdeni nehéz, a fejlődést úgysem
veszi észre senki sem.

Lemondón legyintenek: roncs vagy,
mihez kezdjek most veled?
Szégyenemben föld alá süllyednék,
ha megnyílna alattam.
Elbújok, mert még van hova és kihez.
De mihez kezdjek, ha nem lesz?
Akkor hol lesz a végső menedék?

2017. június 14.

Nem maradt más, csak a bánatom

Úgy unom már életemnek ezt a szakaszát.
Mért ilyen könnyörtelen velem az élet?
Mire mindent elrendeztem,
s úgy éreztem, sínen vagyok, addigra
kirúgott a nagy úr, az igazgató Úr.
Így váltam megint hasztalan,
kiszolgáltatott földönfutóvá.
Agyam kilátástalan helyzetben dolgozik.
Majd szétdurran, mint a lufi,
de megoldást nem talál,
megállás nélkül csak forog,
mint a motolla.

No nem vagyok ám goromba,
csak hagyjatok egy sarokban
régi szép időkön gondolkodni.
Amikor az iskolapadban még
csak nyiladozott az eszem,
s nem vágytam én nagy
dolgokra, csak egy szerető családra,
gyermekem ringathassam karomban.
Istenem, kérlek, vedd el tőlem
mihaszna életem még fiatalon.
Nincsen más nekem, csak a bánatom.
Ne hagy így megöregedni, ráncos
lesz az arcom, s a kezemet se
fogja senki se.
Meglátod, nem lesznek majd
könnyes arcok, mikor engemet temetnek.
Fejfámra csak ennyit írjatok:
Itt nyugszik egy hasztalan kiszolgáltatott,
kinek rengeteg bánata volt.

2015. május 03.

18. Régi idők szép emléke

Otthonom miatt első nagy elkeseredésem akkor ért, amikor el kellett adnunk hátsó udvarunkat, ahol mára már egy másik család él. Addig enyém volt a széles határ, napjában többször bejártam, s élveztem, hogy szabadon mozoghatok.

Akkoriban még motorom se volt, sehova nem tudtam elmenni egyedül. Maradt hát a hatalmas udvar, amely ezernyi titkomat rejtette, s talán még most is rejti. Örökké kísértenek a hatalmas fenyőfák, s a diófa, amely pont akkora volt, amelyre fel tudtam ülni, s órákat gondolkodtam rajta. A hátsó udvarba bújtam akkor is, ha szüleim veszekedtek. Egy kicsit távol voltam mindentől, s mindenkitől. Gyönyörködtem a felhők vonulásában, s a naplementében. Amikor a nap korongja estefelé aludni tért, s a szürkés égbolt vörös lett, akkor mindig azt mondta édesanyám nekem, hogy holnap biztosan szél lesz, s másnap tényleg szél is volt. Ősz vége felé pedig azt mondta, ha vörös volt az ég alja, hogy süti a Jézuska a szaloncukrot.

Évekig akkora kaland volt, ha hullott a hó, imádtam sétálni hóesésben és ha beleestem a hófehér hópaplanba, nevetve angyalokként játszottam. Télvíz idején háromszor-négyszer is kimentem egy nap, a térdig érő hóban lábnyomaim hagytam. Ha elestem, akkor se aggódtam, megkapaszkodtam a nagyapám ültette fenyőfákban, s felálltam. Örömem hogy tetézzem, megfogtam egy hóval teli fenyőágot, és magamra ráztam. Édesanyám mindig örült, ha a hóban látta lábnyomaimat, őzike csapásoknak nevezte. Milyen kedves, s drága az édesanyám, örökké vigyáz rám, felébredt rám akkor is, ha csendben kiosontam a ház sarkához.

Sötétkék égen csillagok ragyogtak, a hold fénye bevilágította a végtelen égboltot, és én ott álltam e szépség alatt, csak egy lenge kabát volt rajtam, két puli kutyám Bendzsi, s Cézár melengették lábamat. Elnéztem a nagy, kövér jégcsapokat, ahogy a tető alatt lógtak. A füstölő kéménye még füstölt, még nem alhatott ki a tűz. Pár napja vágunk csak disznót, s már füstölődik az egész éves ennivalónk. Hideg téli napok legjobb étke, a héjában sült krumpli, s a véres hurka, sült kolbász, vörös sózott hagymával, s utána lélekmelengető forralt bor. Anya gyakran csinált ilyet, mikor nenéék átjöttek csak úgy, egy disznótoros vacsorára. Emlékszem, mikor kivették a krumplit puccolni, mindig visszatakarták konyharuhával, hogy a többi krumpli melegen maradjon. Ezekre a dolgokra jó visszaemlékezni.

Nagyon ritkán, ha az éjszaka nyugodt álmat hoz nekem, álmomban újra járok, két hűséges kutyám, mint az örök óvják lépteim.

S ha majd elsodor innen az élet, emlékeim közt örökké élni fog, ahogy az esti félhomályban diófámon ülve templom harangját hallgattam.

2018. október. 30.

Téli kép

Csillagos éjszakában süvít a szél,
hajlongnak a kopár fák.
Fázósan reszket a sápadt holdsugár.
Sűrű nagy pelyhekben esik a hó.
Reggelre hófehér lesz a kunyhó.
Menyasszonyruhát öltének a fák.
Pihe puha párnák ülnek
a háztetőkön.
Az ereszről jégcsapok lógnak,
s jégvirág ül az ablakon.
Temérdek hótól roskadoznak a bokrok.

Ragyogó nap fényétől csillog a havas táj.
Csodálatos látvány.
Fagyos nádasban dideregve
megbújnak a vadkacsák,
befagyott tó jegén korcsolyáznak dalolászva.
Tópartján a kalyibából
szegfűszeges forralt bor
illata száll feléd.
Egy pohárcára becsalogatja fázós lelkedet.
Mire leszáll a magányos éj, hazaérsz.
Kandallóban pattog a tűz.
Rengeteg fa fogy ebben
a kutyahidegben.
Dobja feléd melegét.
Közelébe ülsz,
halk duruzsolására
álomba szenderülsz.

2017. január 15.

Repül a szán

Gyere, drágám, üljél az ölembe.
Zaklatott lelkemet nyugtasd meg,
hogy velem vagy.
Ölelj át kérlek, hallani szeretném
szívednek dobbanását.
Szemem hadd pihenjen
gyönyörű arcodnak vonásain.
Kérlek, fogd meg kezem, s ne engedd el soha.
Kezednek gyengéd simogatást
örökké érzem.
Köszönöm kedvességedet,
s jószágodat angyalom.
Kinn zord az idő, s hull a hó.
Fehér párnák ülnek
az egyhangú háztetőkön.
Fekete füstfelhő száll a levegőben.
Ablakpárkányon kiscinke
eleségért kopogtat.
Csilingelő szán elé
éjfelete lovam fogattam.
Havas utakon repül a szán,
vidáman nyerít a ló, örül a
fehér csodának.
Fenyvesek közelébe értünk,
ahol a holdnak ezüstös fénye
reszket a tónak befagyott tükrén.

2017. november 19.

VÉGE.